

У Б њ о г р а д у 13. Д е ц е м б р а 1856.

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ Ш. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V. Овај листъ излази у Вторникъ и Четвртакъ на по табака, а у Суботу на табаку. Цѣна му е за три мѣс. 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5 крајц. за трипутъ. № 128.

В р а ч а р а.

(Продужено)

Ханри налазио се јошть еднако на старомъ месту предъ вратима.

Можда е то непристойно одъ мене, што јошть очекуемъ, рекне онъ домаћици, али ја се нисамъ могао рѣжити, да се удалимъ пре него што се о стану госпођице извѣстимъ.

Онъ погледи у Жилѣту, која е яко поруменила, и очи оборила.

Благодаримъ на питању, одговори она, ја се сасвимъ добро налазимъ.

Ханри знао е за узрокъ невестице, али е ипакъ радо желіо дознати, какавъ ће узрокъ Жилѣта навести, зато и запыта:

Шта е то было, госпођице, што васъ е тако ужасно уплашити могло?

Нека муня у воздуху, одговори Жилѣта, крадомъ погледавши у матеръ, кою е Ханри и примѣтио и разумео.

Онъ се у себи задовољно насмев. Нѣгова е стваръ стояла прекрасно.

Мой стриць, рекне онъ къ госпои одъ Бозе, хтео е данасъ и самъ доћи, да се збогъ свогъ јучеранѣгъ изостанка извини. Исто тако жели онъ съ вама о некомъ важномъ предмету говорити. Оће ли погрешити, ако вамъ довече у Валжансезу предстане?

Кажите вашемъ стрицу, драгій господинъ Ханри, да е онъ свагда добро дошао, и да ја ништа противъ нѣговы посѣта навести немамъ, осимъ што е у њима слабо прилажанъ.

Ханри дубоко се поклони, па се обрати къ Жилѣти:

Како, госпођице, есте ли данасъ доиста къ врачари ишли?

Бсамъ, господине, одговори Жилѣта, као изъ дубокогъ сна тргнувши се.

Па есте ли заиста обећано вамъ чудо нашла?

Бсамъ.

Бли вамъ прошлостъ погодила?

Показала ми е у најживљѣмъ лику. То е была права чаролія.

А будућностъ?

И будућностъ ми е предсказала, одговори Жилѣта, почемъ е пуњ значења погледъ на матеръ, а ова на ню бацила.

Па есте ли са извѣстїемъ задовољни? запыта онъ даљ.

Нисамъ, одговори она базазлено. Брѣ чамъ ја емо и слутити могла, да ће ово нѣко „Нисамъ“ права исповѣсть любви быти за слушаоца, кои се у тайне нѣне подкрао бы!

Будући е завѣса будућности предъ вама одкривена, продужи онъ, то сте вы срећнија него други смртни. Вы можете съ догађаима управљати.

Па шта ми вы саветуете?

Опасно питањ, одговори онъ зачућенъ и збунѣнъ.

Но ипакъ покушайте одговорити ми.

Погледи Жилѣтини пытали су јошть жешће, неге нѣне речи.

Ја бы развитакъ догађая очекивао, одговори господичињ.

То ми е и мати рекла, али на мое питањ тиме нѣ одговорено. Кадъ бы вамъ Цезарина, кою е вѣштїна нелажна, рекла: Две ствари стое вамъ на изборъ, одну желите вы, али ће за васъ несрећна быти; другу мрзите, али бы вамъ срећу донела, — кою бы вы, пытамъ васъ, избрали?

Горкїй лекъ ја бы сладкомъ отрову предпоставіо, одговори онъ.

Ханри е было о своіой побѣди толико убећенъ, да нимало нѣе посумняо, да нѣну любовъ на тако велико искушенїе стави.

Младо девоиче као вѣра побледи.

Вы бы дакле сладкїй отровъ одбацили? запыта она са стегнутимъ срцемъ.

Зацело.

Безъ туге?

То невелимъ. Съ тугомъ, али безъ дугогъ размишляваня.

Вы бы другчіе говорили, да знате чега се то тиче.

Тешко да бы и онда мою речъ порекао.

А ты, сладка мати? ты занста знашь, шта я нарочито мислямъ.

Моє дете, одговори госпоя одъ Бозе, изъ уста господина Ерменона звони тай советъ као мигъ съ неба. Я се съ нѣмъ саглашавамъ.

Кадъ чу Ханриове речи, доиста се нѣ могао уздржати, да се збогъ свогъ лакомисленогъ несташдука у себя непокае.

(продужиће се)

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Расписъ княза Горчакова.

(край)

За ту цѣль комисари, мислећи де су готови съ посломъ, колико е нѣовъ, заключе и подпишу 18. Августа предходанъ уговоръ, у коме наведу скоро све точке, о којима су се споразумели, и вазначе и оне точке, коє валя саме уговараюће силе коначно да рѣше. Тай уговоръ оставя силама да се промисле сврѣ четири алтернативе. Планъ тай оснива се на тако брижљиво смишљеномъ начину накнаде, да свака страна, коє се тиче, добья географійски еднаку површину земљь, макаръ се за кою алтернативу изяснила. Одъ два она, јоштъ неназначена места одъ границе, едно е горній Ялпукъ, а друго варошь Болградъ.

Што се тиче Ялпука, текстомъ уговора назначена е река Ялпукъ за границу. На месту, коє е познато подъ именомъ Андреска, дели се та река на два крака, одъ кои се еданъ зове Ялпукъ, а другій Ялпукель. Слово уговора гласило бы за Ялпукъ, а Ялпукель бы дао Молдавию пространію границу. Пуномоћници су оставили то питањь самимъ кабинетима да рѣше.

Што се друге спорне точке тиче, т. е. вароши Болграда, то питањь као да се има рѣшити по „доброму основу“. Ово е пакъ тай основъ: Кадъ се на конгресу у основу испитивала и одређивала нова граница, Руси либерално представе како е важно неодваяти варошь Болградъ одъ бугарски населбина, кои е онъ главна варошь. То административно призрањь, онако безъ околица и безусловно представљьно, сви пуномоћници едностранно одобре у духу слоге и помирена. Зато се обште заключи, да се граница повуче јужно одъ Болграда, као што то ясно и точно одређує и 20. чланакъ. То заключењь неучини се по мапама, коє су руски пуномоћници изнели конгресу. Пошто су те мапе печатане руски, то ѿй можда небы сви, на конгресу бывши пуномоћници довольно разумели. Зато су пуномоћници заключили, што су заключили, само по мапи, кою имъ е изнело француско правительство. Овде е нужно и то споменути. То е доказъ, да руски пуномоћници немаю ништа одговарати за недостатке, ако е каквы было на мапама. Притоме су они свашта представљали тако, да ѿй е свакій могао лепо разумети. Они су казали да е варошь Болградъ, кою имати или немаи нѣ Руси св-

одно, главна варошь бугарски населбина. При томе изяснено нити е што прећутано, нити е што речено тако, да се нѣ могло разумети, нити е ко силнь да пристапе. Конгресъ е урадио како е право и мудро: сложивши се съ рускимъ пуномоћницима у той желји. Осимъ тога заключењь, коє е Русія учинила у питању о Болграду, еданшуть е већь учинило край свакой дальшой о томе распри. 20. чланакъ уговора написанъ е сагласно съ тимъ заключењьмъ јоштъ у седници одъ 17. Фебруара. Пуномоћници руски пакъ зато опетъ су мислили да имъ валя најпре одъ двора свога искати одобрењь. Ово е графъ Орловъ у седници одъ 2. Марта, Протоколу IX, явио да е добычено. По томе се може рећи, да су се у той важной пресуди сви пуномоћници на конгресу сагласили, и да су сви были мишлена, да се остави Руси Болградъ, главно место бугарски населбина. Кабинети, одобривши дѣла свои пуномоћника, безъ сумњь нису мислили, на духъ правичности и слоге, коимъ е дисало нѣово дѣланъ, бацити сумню какву или и одрицати га. Првѣ поводъ распри дао се текъ онда, кадъ су дотични комисари изишли на лице места. Они су приметили, да се Болградъ, — уместо да стои, као што е стояло на свимъ мапама, подалъ одъ езера Ялпука, — налази сѣверно на краю тогъ езера. Пошто су се тако на лицу места известили о положаю те вароши, нису се дотични пуномоћници могли сложити умишленю о томе, како да назначе границу. Руски су комисари предлагали да се долина узме за границу, па лева обала езера остави Руси, а десна дода Молдавию. Други комисари нису хтели, на то пристати. Они су мислили да ће слободанъ долазакъ до езера, кои се остави Руси одъ леве стране, моћи Руси дати ма, да на езеру састави какву флоту, коя ће после наудити слободной пловидби по Дунаву.

Мы доиста можемо казати, да се нѣ имало зашто такво штогодъ мислити, кадъ се помисли какво е тамо место. Осимъ тога бы се, да су комисари остальи сила пристали на рускѣй предлогъ, јоштъ напредъ свакой поводъ таквоме страу уклонію изречнимъ условіємъ тимъ, да е рускимъ властима дозвољьно држати само лађу, коя ће, као што ѿй се назначи, свршивати царинску службу. Таквимъ условіємъ морао бы се безъ никакве сумњь уклонити свакой стра за слободну пловидбу по Дунаву.

Но зато е опетъ найшао предлогъ руски комисара на пресуданъ одпоръ. Францускій комисаръ е, да бы помирио противна мишленя, предлагао другій планъ, по коме да се дужь езера начини друмъ, кои ће быти граница, те тако раздваяти варошь Болградъ одъ обале езера Яллука у свему осталоме, а жителяма да буде слободно имати свезу са обалама езера за свакидашнѣ употребленѣ. По томе плану бы сво езеро припало Молдави, а варошь Болградъ, главно место населбина, остао бы рускій. На такавъ предлогъ, кои свачіе интересе намирае и има у виду сва призрена, на коя обадве стране валя да пазе, царскій е рускій кабинетъ пристао одма. Аустрійскій, енглескій и турскій комисаръ нису были опуномоћени пристати на тай среднѣй путь. По нѣовомъ мишленю имала бы се граница, — уместо южно одъ Болграда, главногъ места, као што е мислио и конгресъ, и као што се одређуе 20. чланкомъ уговора, — повући южно одъ оногъ места, кое се зове Тобаць. Зато се заметне о той точки распра, кою е жалити.

Доста ће быти и мало речій, па да се питањъ разясни тако, да се увиди како управо стои стварь. Место Тобаць нѣ средсреда, одакле се управя бугарскимъ населбинама. Одъ много година е варошь Боградъ гранично место нѣово. Црква, школа, управа, народъ, — све е то у Болграду заедно. Тобаць дакле, као што су се могли уверити сви комисари, нимало неодговара намери, коя е ясно изречена, и съ којомъ су руски пуномоћници захтевали, а г.г. пуномоћници остали сила на конгресу пристали, да Болградъ остане рускій. То е было просто питањъ повереня. Кадъ бы се линія повукла южно одъ Тобака, гравица бы се назначила противно духу и слову уговора. Болградъ бы се одвоіо одъ населбина, а овамо има остати съ нѣима заедно. Еданпуть рећи, небы се уговоръ о миру извршио у ономъ смислу, у коме е заключень.

При такомъ станю стварій мислио е царъ, да е најлоялнѣй путь, којимъ се може ударити, то, да се апелира на судъ кабинета, кои су се и подписали на уговоръ парискій. По заповести Нѣговогъ Величества изванреднѣй е рускій посланикъ кодъ Нѣговогъ Величества, царя Францускогъ, имао честь подъ 19. Септембромъ поднеи г. министру иностраня дѣла званичну ноту, у којој е наново захтевао, да се сазове конференція, на којој ће быти представлѣници своіу уговаравши сила. Спрамъ тогъ захтеваня г. министеръ е иностраня дѣла у име свогъ правительства позвао друге кабинете, да обштимъ споразумленѣмъ реше све точке, кое іошть нису решене. Да бы пакъ той дипломатској скупштини дао значай и заслугу коначне расправе своіу спорны питањя, г. графъ е Валевскій упытао барона Брунова, да ли рускій дворъ, као участникъ те скупштинѣ, пристае како реши вишина гласова. На то питањъ, кое е по телеграфу доставлѣно у Петербургъ, одговоріо е царскій кабинетъ да пристае. Чувство повереня, кое е то питањъ и внушило, чини честь кабинету, кои е на то питањъ тако одговоріо; а тако исто чини честь и силама, на кое се управя. Четири силе, и то Француска, Енглеска, Сардинска, и Турска, нѣ одавно како су има-

ле крвавь рать противъ Русіе. Данасъ се петробуршкій дворъ ни мало несумня, ослонити се на лоялность тій силѣ при даваню гласова. Онъ се томе истоме нада и одъ гласа Прайске и Аустриѣ.

Сви кабинети, кои су се подписали на уговоръ парискій, на тай начинъ су позвани, да верно и искрено протолкую обвезателства, коя су сви заедно на себе узели. Што се рускогъ двора тиче, онъ е уверень да е испуненъ тій обвезателства олакшао іошть и преко обвезателства, коя е имао по уговору. Ево доказа. Отманска е Порта желила да дунавскій троугаль буде нѣнѣ, уместо молдавскій, као што се и 21. чланкомъ одређуе. Друге силе подпомагале су ту желю. Рускій дворъ се изяснио готовъ на то пристати. Онъ е на истѣй начинъ изяснио желю, да се уклоне тегабе, породивше се збогъ Зміиногъ Острова, о коме парискій уговоръ нѣ ништа споменуо. То питањъ неће моћи дати поводъ никакой распри, кадъ се пуномоћници дотичны сила искупе на конференцію да га заедно реше.

Рускій дворъ чуо е, да су се комисари, одређени да уреде границу бесарабску, занимали значенѣмъ, кое положай Болграда може у военомъ погледу имати. Чимъ е царъ за то разумео, благоволио е опуномоћити свое комисаре, да изяве, да онъ не намерава утврдити ту варошь. Далъ е царъ, гледаюћи на решаванъ париске конференціѣ о точкама, кое се іошть имаю решити, па текъ да да се може коначно назначити нова граница, заповедіо е своимъ комисарима „да се, чимъ се сврши што има о самой землѣ, одма, те іошть нечаяюћи ни на подпись коначногъ споразумленя, преда молдавскимъ властима земля, коя припадне Молдави.“ Спрамъ те заповести ће се граница, свръ кое су се комисари сагласили предходнимъ уговорѣмъ одъ 18. Августа, іошть садъ извршити. Само свръ две точке валя іошть изяснити се, и то о горнѣмъ Яллуку и о Болграду.

Сигурно неће се казати да европске силе, пошто су, узаймно споразумевши се на конгресу парискомѣ, повратиле просвештеномъ свету благодати мира, садъ нису готове наново скупити се у духу помиреня и слоге, те правично решити два узредна питањя, коя су већ доведена дотле, да се могу у две седнице решити. Своіу се кабинета единако тиче ускорити съ томъ расправомъ, те уклонити узроке, кои чине те се више одредба парискогъ уговора кое су вештествене, досада іошть немогу да реше. Понайпре по дунавска княжества едва чекаю да имъ се независна и народна и уговаравшимъ силама естетвована управа коначно одобри, као што имъ е обећано 24. и 25. чланкомъ парискогъ уговора. Надежде нѣове, кое осниваю на чести и поштеню тога европскогъ уговора, валя испунити као што е право. Но да бы се желѣ нѣове испуниле, то валя послушати іи; а да бы слободно казала княжества шта желе, то валя да се изясне безъ присутства стране войске.

Та истина, коя е призната на конгресу, у ово време е еднодушно потврђена ревносту, съ којомъ су представници своіу уговаравши сила изявили намеру ту, да се отманска земля што пре очисти одъ страче войске. Быо е за свакій случай одређенъ рокъ одъ 6. месецій.

Француска и Енглеска предтекле су тај рокъ знамени- томъ брзиномъ. Првѣй пуномоћникъ аустрѣйскій у сед- ници одъ 23. Марта, честитавши себи што се воевавшие силе тако паште повући войске свое и тако безъ раз- гађања испунити едну одъ найважнѣй одредба париско- га уговора, обећао е одъ свое стране, да ће и Аустрѣя имати бригу повући войску изъ подунавски княжества. Овъ е штавише додао „да ће се та операція, пошто не скопчана съ толико тешкоће, као што е повратакъ саюзнички войска изъ Крима и преносъ нагомиланогъ тамо матерѣяла, брже моћи и извршити, и да ће се аустрѣйска войска повући изъ княжества пре него што ће воевавшие войске моћи отићи изъ турскогъ царства.“

По томе изясненю, кое е забележено у Протоколу XXI, ямачно ће безкі й кабинетъ имати желю, дати гласъ такавъ, како да се што пре коначно назначи граница, те тако да се и подунавска княжества очисте одъ стра- не войске. Отоманске Порте тиче се непосредно, да се додатакъ одъ 18. Марта къ уговору, а тако и особитѣй, общетемъ уговору доданный уговоръ о море узима подпуно и коначно изврши. Француска, пошто е прва поставила начело неутралности црнога мора, има право очекивати да се изврши одредба, коя е основъ 11. и 14. чланка уговора о миру. Уобщте бы правительства и сви

народи, кои су съ поверенѣмъ пристали на дѣло мира као на емство за постоянство общтега мира, моради зачуди- ти се, и жалити бы, кадъ се кабинети, кои су подписали парискій уговоръ и емствовали за нѣга, небы хтели сло- жити у узгредиди едной, кою имъ Русія либерално оста- вля да пресуде како пресуде.“

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕПЕШЕ.

У Цариграду 28. Новембра.

Овде е было тако великій пожаръ, да е до 300. кућа изгорело. — Ферук-Канъ послао е едного курира у Техе- ранъ, а и онъ ће до кои данъ у Паризъ отићи — Поль- ска легія, коя е енглеской влади служила, прећи ће у службу кодъ Порте. Юче е држао Риза-паша прегледъ надъ томъ войскомъ.

У Паризу 6. Децембра.

Генераль Ростоланъ, кои е было заповѣдникъ у Марселю, добыо е заповѣсть да оде у Ницу и удову ца- рицу руску одъ стране цара Наполеона поздравити. — Изъ Мадрида являю подъ 3. о. м. да е г. Монъ определятъ за шпанскогъ посланика при папиномъ двору.

О Г Л А С И.

Подписаный узимамъ честь обавити почитаемой публици, да я у моме собственсмъ ду- хану налазећемъ се справъ Лицея, имамъ на продаю сва- ке сорте мушки готовы хал- льина врло етиномъ ценомъ: и то: Пелисиера фини, одъ 18 до 24 форин. ср.; капута зимски одъ велура и тифла са атлазомъ и другомъ свиломъ поставлѣны одъ 14 до 26 фор. ср.; фракова до 20 фор. ср.; капута летњи до 15 фор. ср.; Япунцета до 14 фор. 30 кр.; панталона штиков. 9 ф. 40 кр.; панталона клотъ одъ црногъ тоскина до 7 форинтѣй 30 кр.; одъ други штоф. до 6 фор. ср.; пруслука одъ 2 ф. 30 к. до 4 ф.

Исто тако и за гг. Свеште- нике имамъ готовы халльина.

ДИМ. ДОБРИНКОВИЪ
кравчъ мушк. одѣла.

(2—3) Овимъ свакогъ вѣдомимъ творимъ, да самъ са синовцемъ и быв- шимъ посинокъ моимъ Костомъ З. Ресавцемъ сада Практикантомъ у Май- дапеку уговоръ о усиновленю има- юћи по §. 147. Закона Грађанскогъ, по писмену кое е Судомъ Вар. Бео- града 24. Новембра 1856. год. № 15.111 потврѣно раскинуо тако, да онъ ни- какве выше мешавине самномъ нема- нитъ права на мое иманѣ. Кое обяв- лююћи свима и свакоме, являмъ, да я ни досаданъ, а юштъ манъ унапре- дакъ чинити се могуће Костомъ ду- гове платити и плаћати небу; еръ онъ ни досада до мое смрти право на мое иманѣ имао не, а сада е конечно одъ мене изишао и уговоръ о уси- новленю драговольно порекао и рас- кинуо.

У Бупрѣи 29. Новем. 1856.

ДОБРОСАВЪ З. РЕСАВАЦЪ
Обружн. Началникъ.

(3—3) У кући Г. Николе Х. Се- лаковића кодъ Тоскине чесме, има госпоя Шрамовица две собе съ на- мѣштаемъ и едномъ куйномъ за дава- нѣ подъ кирію; кои бы дакле имао волю, или едну собу или обадве, съ

намѣштаемъ или безъ намѣштая подъ кирію узети, нека се на г. Шрамови- цу у реченой кући обрати.

Стецишта се отвараю:

1. При Суду Окр. Краинскогъ а) надъ иманѣмъ пок. Лазара С. Мокран- ца изъ Неготине, де 29. Дец. тек. год. б) надъ масомъ поч. Марка Јованови- ћа, дубанцие изъ Неготина, 22. Дец. т. г.
2. При Суду Окр. Црнорѣч. надъ и- манѣмъ презадуженогъ Дине Нанчо- вића Цинцарина, быв. меандіе у Зае- чару, до 20. Децембра т. г.
3. При Суду Окр. Чач. надъ има- нѣмъ поч. Миліе Симоновића изъ Ка- рановца, до 31. Децембра.

Продавање се на лицитаціи:

1. У Словцу, Окр. Краин. непок. добра Вучка Милићевића, 20. 21. и 22. Дец. т. г.
2. У Биволю, Окр. Крушев. кућа съ плацемъ пок. Димитрѣя Коцића. 20. 21. и 22. Децембра т. г.

Давање се у селу Селевцу Окр. Смедер. ситничарскій дућанъ подъ аренду на три године, 10. 11. и 12. Јануара 1857.

Илія Караянковић изъ Бздине Окр. Чачанскогъ и Радивой Вранић изъ Карановца, проглашени су надле- жнимъ Судомъ за распикуће.